

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

De Personis Ecclesiasticis, Earumque statu, Dignitate, munere, &
Immunitate

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

§. 4. De fructibus beneficiorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61816](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61816)

gore, quo sonat. Non enim tam rigidè usu receptum est. Vnde beneficiarius qui unâ vel duabus diebus non recitat, non est cogendus ad fructuum restitutionem, qui correspondent illi diei, quia beneficium non tantùm datur pro horis recitandis, sed etiam pro aliis officiis &c. Ita Sanchez.

VII. Iusta causâ & legitimam impedimentum excusans omittentem Horas à culpâ & pœnâ restitutionis ex communi sensu DD. censetur I. Oblivio involuntaria II. Inculpabilis inadvertentia III. Ignorantia inculpabilis, ut si quis à viro docto vel Confessario audierit, se non teneri ad recitandum primo anno obtenti beneficii, cum decessori suo fructus persolventur, aut quid simile IV. Impotentia loquendi, cæcitas, carentia libri. Nam Concilii Lateranensis mens, ut ex verbis Decreti satis apparet, non punit nisi culpabiliter omittentem, & fructus beneficii ob id iniuste percipientem. Vnde etiam requiritur culpa mortalis. Sic ferè Bonartius De obligationar. Canonic. l. 2. c. xi. pag. 387. addens, dictam Concilij legem non videri tam strictè, ut sonat, ubique obligare. Nam Sotus pro omissione totius diei nihil putat restituendum: Medina verò pro diebus octo nihil restituendum: quin etiam si toto anno omittatur, non esse totum integrè & exactè solvendum, sed mediocrem partem fructuum posse reservari. Quæ opinio ut non recipiatur, recipi tamen alia aliorum potest, qui existimant Episcopum vel parochum Horas Cano. omittentem uno die, tantum obligari ad restituendam quintam partem fructuum, retentis quatuor pro aliis oneribus: Canonicum verò satisfacere, si quartam partem restituat; alios si tertiam, quia nimirum præter offi-

cij horarij obligationem alii labores subeundi, ut in Curatis & Parochis manifestum est. Bonar. loc. cit. Bonacina tom. 1. pag. 540. Zecchus De beneficiis cap. 3. Conradus Q. 240. in add. Tol. l. 2. c. 12. Henr. l. 3. c. 13. Sa. V. Beneficium. n. 58. Less. D. 32 n. 177. Rodrig. in sum. c. 146. n. 4. Layman. c. 5. n. 1. Escobar Tr. f. Exam. 6. c. 10.

VIII. Canonici, & alii omnes Choro addicti divinum officium per se in Ecclesiâ iuxta receptam & approbatam consuetudinem persolvere debent, nisi aliud postulet necessitas; consuetudo, vel fundatio. Hinc Concil. Trid. Sess. 24. c. 12. loquens de Canonici & aliis Beneficiariis Choro deputatis. Omnes divina per se, & non per substitutos compellantur obire officia, & Episcopo celebranti, aut alia Pontificalia exercenti assistere & inservire: atque in choro ad psallendum instituto hymnis & Canticis Dei nomen reverenter, distinctè, devote que laudare. Ita Conc. Atque hæc videtur prima & radicalis causa chori instituendi fuisse, à quâ, immane quantùm, hoc ævo defecimus. Caiet. V. Hora Can. Silv. eod. §. 3. Nau. De horis Can. c. 16. n. 5. Et de orat. c. 10. nu. 47. Roder. in sum. p. 1. c. 145. Zecch. de rep. Christiana c. 24. Az. l. 10. c. 11. q. 11. Less. c. 34. n. 184. Suarez 11. de Relig. l. 4. c. 12. Laym. l. 4. tr. 2. c. 7 Arragonus Q. 83. art. 13. pag. 641. Barb. De Canonici c. 34.

§. IV.

De fructibus beneficiorum, & aliis bonis.

I. **F**RUCTUUM nomine continetur, quicquid ex re percipitur, deductis expensis. Nam quicquid percipitur ex re, est in fructu, seu redditu Abb. in c. Pastoralis

floralis. De Decimis n. 9. l. si à Domino §. fructus
1. De hered. inst. Non omnia tamen, quæ ex
bonis ecclesie proveniunt, fructus appel-
lantur, uti distributiones quotidianæ: eò
quòd id nominis propriè vendicent sibi
quæ domum reducuntur etiam absente
Domino. Glo. in c. càm olim. de mai. & ob.
Franc. in c. Generaliter de ele. in 6. n. 8. Oldrad.
Consl. 118. n. 39. Mend. in Reg. 32. q. 2. Vivius in
Opin. 214.

Fructuum duo genera sunt, alii natu-
 rales, alii Civiles nuncupantur. Civiles
 sunt pensiones domorum, navium, & si-
 milium, quia ex provisione hominum
 proveniunt. Naturalium alij sunt purè ta-
 les, ubi nulla industria cernitur, uti arbor-
 rum, vitium, & simil. *l. fructus ff. de usuris*
Glo. in l. sequitur §. fructus ff. de Vsup. Alij
industriales simul, circa quos operatur hu-
mana industria, ut segetes, frumenta & si-
miles qui nisi seminentur, vix proveniunt.
Abb. in c. Gravis de rest. Spol. n. 2. Menoch. Ca-
su 210. Jam quia præter beneficiorum suo-
rum proventus, alia quoque bona possi-
dere solent Beneficiati ab his primùm or-
diamur.

II. Ecclesiasticorum bona triplicia sunt.
 Patrimonialia, Quasi patrimonialia, &
 ecclesiastica. *Navar. in Apol. de re dit. bene-*
ficiar. Q. 1. Monito 21. & ante illum Felinus in
c. Ecclesia s. Maria n. 7. Patrimonialia cen-
tur, quæ aliunde, quàm ex beneficijs pro-
veniunt, vel eorum intuitu, ut quæ per
successionem, aut industriam, aut ex testa-
mento, vel contractu sunt acquisita. Quasi
patrimonialia quæ acquiruntur ratione of-
ficij seu ordinis clericalis ex salario, aut
honestâ elemosynâ oblatâ. Ecclesiastica,
quæ ad servitium Ecclesie, & eius rector-
is sunt deputata, & ad sustentanda Sacra

ex S. Thom. 22. Q. 99. a. 3. Vel aliter.
Merè ecclesiastica bona sunt, quæ titulo ali-
cuius beneficij ecclesiastici sive majoris si-
ve minoris acquiruntur. Hæc iterum tri-
plicia sunt. Alia enim divino sacrificio de-
putantur: Alia sunt immobilia, ex quibus
nascitur tertia species fructuum, seu redi-
tuum annuorum. Quid juris in ista bona
habeant ecclesiastici, magnis viribus, &
opinionibus disputatur. Fill. Tr. 31. c. 40. n.
100. Azor 11. l. 7. c. 8. Dom. Bannez in 22. Q.
32. a. 6. pag. 1159.

III. Ecclesiastici & beneficiarij bono-
 rum suorum patrimonialium domini
 sunt, habentque liberam potestatem suo
 nomine & auctoritate de iis disponendi,
 quod voluerint. Est communis opinio, &
 manifesta Ratio, quia beneficiorum pos-
 sessio, & status ecclesiasticus non privat
 quemquam illis, quæ iure naturali aut ci-
 vili debentur: alioqui deterioris conditio-
 nis essent, quàm sæculares. Quocirca le-
 ges, quæ alienationem bonorum ecclesia-
 sticorum prohibent, ad propria & patri-
 monialia non sunt extendenda. *Iess. l. 2.*
cap. 4. Dub. 6. Valentia III. Disp. 5. Q. 10.
pun. 2.

IV. Beneficiati reddituum suorum, quos
 ex beneficio ecclesiastico capiunt, nō sunt
 domini absolutè & simpliciter, sed usu
 fructuarii tantum, ita ut tuta cōscientiâ nō
 possint retinere aliquid aut disponere de
 eo, quod ipsis ad commodam sustentatio-
 nem non est necessarium. Pro hac opinio-
 ne allegantur triginta quatuor Auctores,
 inter quos præcipuus *Navarrus*, qui eam
 multis rationibus confirmat. *Tract. de redd.*
eccles. Q. 1. Monito 21. Ex recentioribus ple-
riq̄ue fatentur esse admodum confor-
mem. Iuri Canonico. Nam Clemens l. 2.

Apost. Const. manifestè testatur, esse decimas ad clericos & pauperes alendos ab ecclesiâ institutas, ac proinde vocat patrimonium clericorum, & pauperum. Addit, Episcopos bonorum ecclesiæ dispensatores & administratores esse. In eundem sensum loquitur *Vrbannus I. si. 1. Concil. & c. Res ecclesiæ 10. q. 1.* Res ecclesiæ, inquit, non quasi propriæ sed ut communes & Domino oblatæ cum summo timore non in alios quàm in præfatos usus sunt fideliter dispensandæ. Idem alij Patres & Concilia dicunt: *Causa 12. per tot. Adde Dist. 68. c. Quorum vires.* ubi Episcopi patres vocantur. Et *16. q. 1. c. 63.* mandatur episcopis, ut in quatuor partes divisis ecclesiæ bonis, ex his quartam clericis assignent, secundùm Dei timorem & discretionem. Ex quibus omnibus colligitur, fideles olim non alio fine bona sua ecclesijs donasse, quàm ut inde clerici alerentur suâ parte contenti, ita ut superesset pro satis tectis sacrarum ædiû, & sustentatione pauperum. *Parm. c. Cùm secundùm de præbend. Archid. & Dom. c. Statutum §. assessorem. de refer. Felinus c. Postulati de refer. Covarr. in c. Cùm in officiis de test. n. 2. Molina l. 2. de primog. c. 10. n. 52. Bonac. tom. 1. pag. 750. ad Tannerum l. 2. de libertate eccl. c. 10.* Atque hæc opinio haud dubiè melior, & securior est, adeoque omnibus studenda, qui de patrimonio clericorum, & pauperum vivunt. Sed metuendum, ne aures multorum cupiditas & præiudicium occluserit.

V. Probabile est nihilominus, post certam unicuique beneficiario portionem assignatam, & constitutos diversos titulos, quemlibet acquirere dominium omnium fructuum suorum, ita ut contra iustitiam non peccet, neque ad restitutionem tenea-

tur, si malè consumperit, aut expenderit. Ita ferè huius ævi DD. apud *Molinam Tract. 2. Disp. 144.* Fieri absolutè dominos, colligitur. *ex c. un. de Cler. non resid. in 6.* ubi dicitur. Qui divinis officiis non interfunt (absque iusta causâ nimirum) non sunt domini quotidianarum distributionum, neque faciunt eas suas, sed ad restitutionem sic perceptorum obligantur. Si distributionum quotidianarum Domini sunt, & non sunt, quid ni aliorum quoque reddituum? cùm etiam isti propter divinum officium dentur. Dicunt aliqui dominos vocari, quoad fidelem administrationem. Sed hæc glossa peregrina est, ex quâ sequitur, Abbates quoque suorum proventuum dominos esse. Colligitur 2. *ex Conc. Trid. quod Sess. 22. c. 3. & Sess. 23. cap. 1.* privando clericos absentes dominio fructuum, qui tempore absentiae respondent, satis indicat, beneficiarios, qui officio suo satis faciunt, dominos fieri omnium reddituum suorum. Deinde contra iustitiam non peccare, qui malè expendunt bona suorum beneficiorum, sequitur ex dictis. Nam si domini sunt reddituum suorum malè utendo illis nulli iniuriam faciunt, neque ad restituendum obligantur. Vnde *S. Thom. 2. 2. q. 185. a. 7.* De his, inquit, quæ sunt specialiter suo ului deputata, videtur esse eadem ratio, quæ de proprijs bonis, ut scilicet propter immoderatum affectum, & usum peccat quidem, si immoderata sibi retineat, & alijs non subveniat, sicut requirit debitum charitatis. Hic deesse videntur ista verba. *Non tamen ad restitutionem teneatur: ut oratio compleatur. Dom. Soto l. 10. q. 4. ar. 3. Turrecr. i. si privatum 12. q. 1. Bellamerra. c. cum venerabilis de except. Silv. Restitutio III. q. 5. Covarr. in c. cum in offic. Sarmenus*

par. 4. Binsfeldius. Maldeus. Bonacino Azor. 22. l. 7. c. 8. q. 2. Bānez 2. 2. q. 32. fol. 1165. Layman. l. 4. tit. 2. c. 3. Less. l. 2. c. 4. D. 6. Lugo Disp. 4. Sect. 1. & 2. Busenbau pag. 442. Filliut Trac. 31. c. 4. nu. 101. Hinc sequitur, eos, qui à beneficiatis aliquid acceperunt etiam contra honestatem, & bonos mores, dummodò ipsi ab iniurià aliter sint, ad nullam restitutionem teneri vel ecclesiæ prælatis, vel pauperibus: cum nulla his iniuria fiat per alienationem quæcumquè aut dissipationem reddituum ecclesiasticorum.

VI. Beneficiati ex præcepto Charitatis, & Ecclesiæ tenentur de superfluis fructibus subvenire pauperum inopiæ magis, quàm sæculares, & non beneficiati superflua possidentes. Nam ut ex *c. Concesso. c. quatuor. 12. q. 2.* constat, ex bonis ecclesiæ quarta pars pauperibus debetur, quam obligationem divisio portionum, quæ nunc obtinet, minimè extinxit. Quocirca Beneficiati omnes, ex iis, quæ commode sustentationi superflua manent, succurrere pauperibus tenentur non tantùm in summâ & gravi, sed etiam communi necessitate. Vnde fieri potest, ut aliquando sæculares vel minùs, vel omnino non peccent, non elargiendo eleemosynas, beneficiati verò peccent, ed quòd cum onere subveniendi beneficiorum suorum fructus percipiunt. *Navarr. Q. 1. de redd. eccl. à Monito 19. Molina Tr. 2. D. 144. Bānez. 2. 2. Q. 32. art. 6. pag. 1165. Valen. pu. 4. Azor 11. l. 7. c. 8. Reginald. l. 33. Tract. 3. c. 7. n. 79. Soto l. 10. q. 4. 22. 4. Less. l. 1. c. 4. Dub. 6. n. 47. Em. Sa. V. Eleemosyna n. 3. Filliuci. Tract. 28. c. 3. n. 64. Sanch. l. 2. Consil. c. 2. D. 38. & seqq.*

VII. Cùm pauperes desunt, in alia pia opera expendendi sunt superflui redditus, ut ex *citatis n. 4.* Canonibus colligitur, &

insuper *Ratione.* Imprudenter enim, & minus providè Ecclesiæ faceret, tam amplos redditus concedendo, si pro libitu suo quis, que illos insumere posset. Sic enim superbia luxus & luxuria aleretur, fundatores & benefactores intèrione & exspectatione sua fraudarentur: qui eiusmodi abusum si prævidere potuissent, bonorum suorum alios hæredes nominassent. Adit *Domin. Bānez loc. cit.* inter Beneficiatos ad exemplum episcoporum (qui nimirum maximè obligantur) magis teneri Sacerdotes Parochiales. Hi namque si pinguiores habent annuos redditus, tenentur ex charitate pauperibus parochiæ suæ specialiores eleemosynas distribuere. Quod autè nominatus Auctor de episcopis, mihi de ecclesiasticis curatis & non Curatis multis dici posse videtur, doctrinam hanc de benigna eleemosynarum largitione ab eorum oculis absconditam esse. *V. Aluar. Pelag. de planctu Eccles. l. 2. Artic. 28.*

VIII. Ut autem cognoscatur & definiatur, quænam sit sufficiens & congrua pars sustentationi necessaria, considerandæ quoad fieri potest, omnes circumstantiæ erunt: puta dignitas personæ, conditio loci, consuetudo, labores, industria, & merita. Ubi necessariò reperitur magna diversitas & latitudo inter summos, medios, & infimos. Ad praxin sei vire possunt sequentia.

1. Dignius & pinguius beneficium obtinens maiorem familiam alere potest, ita ut communiter Canonici; quia maiores redditus habent, quam Vicarij nihil peccent, si lautiorè mensam instruant.

2. Ad congruam & decentem sustentationem pertinent etiam convivium moderata, vel amicis vel hospitiis exhibenda,

prout ratio, benevolentia, & charitas postulat. Neque solius hic necessitatis, sed urbanitatis quoque ratio habenda erit secundum loci probatam consuetudinem.

3. Permittuntur etiam munera & donationes, non solum remuneratoriae, sed merè gratuita, & liberales. Hoc enim exigere videtur conditio & status. Qui contrarium sentiunt, ut Navarrus, de immodicis loquuntur.

4. In his omnibus attendenda est doctrina *Conc. Tr. Sess. 25. c. 8.* ubi commendatur hospitalitas. *Et Sess. 22. c. 1. Item sess. 25. c. 1.* ubi modestia praescribitur, luxus & ostentatio vituperatur *V. Remiss. ibid.*

Denique si magnus sit pauperum numerus, qui praeter solitum egeant, vel Ecclesiae fabrica subsidium postulet, de his omnium primò cogitandum erit. *Zerola V. Fabrica Bonac. to. 1. pag. 351. & seq. Torres Instit. Sacerdot. Par. 2. §. 11. Reginald. l. 20. nu. 69. Tymp. in speculo clericor. signo 71. & 96.* Quod Parochos attinet, in congruam illorum sustentationem *Piescius par. 2. n. 22.* centum ducatos assignat; ita ut neque pensio imponi possit, super Parochiali, nisi remaneant centum pro rectore. Pro Vicarijs perpetuis non minorem 50. scutis, nec majorem 100. exigit. *Franc. Leo in Thes. eccl. Melius fortè sit totum hoc arbitrio virorù prudentium relinquere. V. Cardin. Lugo. de iustit. Disp. IV. Sect. 4. Az. II. l. 6. cap. 10. tt. 8. Zypaeum in Enarr. analyt. l. 3. q. De praebend. n. 3.*

IX. Si Beneficiarius ex necessariâ sibi alimoniam, & sustentatione parciùs vivendo aliquid seposuerit, de illo ad libitum, modo excipias illicita, disponere potest, in vasa, & augere consanguineos suos. Nam *Conc. Frid.* quod obstare aliqui putant, nõ

prohibet aliud, quàm studium augendi, & locupletandi consanguineos, ac familiares suos de redditibus ecclesiasticis. *Studium* verò significat cupiditatem iusto maiorem. Adde quòd, quæ per parsimoniam servantur, desinunt habere rationem fructuum, & bonorum ecclesiasticorum, quia per industria appropriantur. *Sanch. l. 2. Consil. cap. 2. D. 43 Navar. de re dit. eccl. Monico 26. & 43. Zerola Par. 1. V. Distributiones. §. ad quintum. Item Par. II. V. spoliium. §. secundò.*

X. Qui beneficiatus filios habet legitimos vel illegitimos, indigentibus illis potest alimenta tribuere ex redditibus beneficij sui non minùs, quàm alijs pauperibus, vel etiam consanguineis. Ita ex iure communi DD. omnes tradere videntur, nominatim *Abb. in c. Pervenit. de arb. Barb. in c. Per tuas Qui filij sint legit.* Alij colligunt ex *c. Cum haberes. de eo. qui duxit. in ux. quã polluit.* Ius Civile quidem in detestationem criminis alimenta spurijis non concedit. *Tholos. l. 41. c. xi. nu. 7. Andr. Gaill. l. 2. Observat. 88. n. 6. & sequ.* Canonicum verò, quod juri naturali conformius est, ne graviora mala sequantur, permittit. Vnde sequitur, dotem quoque sorori, & filiae spuriae dari posse, si aliunde obtineri nequeat. *Lud. Lopez Par. 2. Instructorii c. 12. Nec obstat Pii V. Extra. Quæ ordini ecclesiastico &c.* ubi videntur irritari omnis licentiae privilegia, & indulta condendi testamenta, & donationes illegitimis factæ: quia non censetur tollere ea, quæ iuris communis sunt, sed facultates, & privilegia specialiter concessa ut contextus indicat, & fusiùs explicat. *Azorius II. l. 2. c. 4. Reginald. l. 33. Tract. 3. nu. 102. Bonac. To. 1. pag. 725. quib. favet. & Decisio Rota 505. Par. I.*

XI. Beneficiarius non licet testari de iis, quæ ex fructibus beneficiorum suorum congruæ sustentationi supersunt ne quidem ad pias causas. Patet ex c. *Quia nos. c. Relatum 2. & c. cum in officiis de testam.* ubi ex *Con. Later.* dicitur, antiquis Canonibus inhiberetur esse, ne de bonis per ecclesiam acquisitis clerici testentur *Tholos. l. 42. c. 7.* At *Covarr.* in expositione dictorum capitum *n. 23.* moribus receptum esse dicit, ut solis episcopis testandi licentia sit necessaria: & omnes alios clericos liberè testari de iis, quæ ex redditibus ecclesiasticis adepti sunt, & in iisdem parentes, fratres, cognatos succedere intestatis. Vnde colligitur antiquo iuri derogatum esse per legitimam consuetudinem, quæ tamen non ubique eadem, sed alibi alia, & certis limitibus definita. *Nau. de re dit. eccles. Q. 1. Monito 53. Em. 54. V. clericus num. 25.* Monendi autem sunt Beneficiati omnes, non licere cuiquam in causas profanas relinquere fructus beneficiorum suorum, & secus agentes mortaliter delinquere, nisi fortè materiæ parvitas excuset. An verò dispositio in profanas causas nihilominus valida sit, quæri potest? Vt validam admittunt *Covar. Valentia, Fachinam Azor. Tom. II. l. 7. c. 9. Less. c. 19. Dub. 4. Regin. l. 33. tr. 3. m. 112.* quia reddituum suorum dominus est Beneficiatus ut *n. 5.* probavimus. Mirum sanè est consuetudinem illam liberè testandi de bonis ecclesiasticis tamdiu assidue & impudè exerceri, si iniqua est, cum ex multâ delinquentium Fiscus non modicè auferri & locupletari posset. *V. Par. II. tit. 4. §. 2. nu. 2. Sanchez l. 2. Consil. c. 12. Dub. 50. & sequentib. Tolet l. 4. c. 5.*

XII. De fructibus, qui pendent tempore mortis controversa est, num ad hære-

des, vel successorem aut creditores spectent? Dividendos cenfeo inter hæredes & successorem defuncti pro ratâ anni parte, ita ut si Beneficiarius initio anni mortuus est, parum hæredes, aut Creditores accipiant, multum verò successor. E converso si circa finem anni expirarit, successor minus accipiat, reliqui plus. Ita colligitur ex *l. Divortio ff. soluto matrimo.* Sunt autem ante omnia expensæ deducendæ & attendenda particularium locorum consuetudo. Nam ubi annum gratiæ habent defuncti, ex integro pertinent ad hæredes: ubi verò non habent, & statuta volunt, ad ecclesiam omnia pertinebunt. Denique in his & similibus ambiguis controversiis si suam quisque consulere conscientiam sincerè voluerit, absque Doctoribus extraneis inveniet resolutionem.

XIII. Spolia Clericorum vocantur bona ab intestatis Clericis relicta, sive licitè, sive illicitè acquisita fuerint. Hæc ad Cameram Apostolicam devoluuntur, in Italiâ potissimum, ubi non permittuntur testari. Alias iure antiquo penes ecclesiam propriam manere debent. *c. Cum in officiis de testam. & c. Quicumque 12. q. 5. Auth. de ecclesiis §. Interdiximus c. 1. de successor. ab intestato Innoc. in c. cit. cum in off. Az. II. l. 7. c. 9.* De his, quia nos parum contingunt, consule. *Fræc. Leonem in Thes. eccles. Parte 2. c. 34. Zerolam Par. 2. V. spoliium. & Azor Tom. II. l. 8. c. 1. & sequentib.*

XIV. De præsentis & Distributionibus quotidianis libera potestas est disponendi in Vtus aliâ non prohibitos. Dantur enim, & percipiuntur propter servitia personalia, nec facillè excedunt proportionem debitæ mercedis, nec in valore beneficii computantur. Vnde *Cardin. Bellarm.*

Vi 14.

(*Vi. l. 4. c. 1. 3^a* aureorum pecuniâ, quam singulis mensibus in choro lucrabatur, suam esse dicebat, & ab aliis separatam pauperibus elargiebatur; alios redditus non tam sponte, quam ex obligatione dari in eleemosynam existimans. *Covarr. l. 3. Par. c. 13. Em. Rod. III. Q. 74. ar. 4. Barb. in c. Licet. De præb.* Idem juris est de iis quæ Beneficiari acquirunt ex Capellaniis, quæ sunt ad nutum revocabiles. Idem de distributionibus, quæ ex anniversariis exequiis defunctorum acquiruntur. *Zerola Par. 1. V. Distributiones. Azor. To. II. l. 7. c. 7. & c. 9. p. 10. Gutier. Consil. 2. n. 2.* Nec obstat, quòd Distributiones quædam sumuntur ex decimis aut primitiis frugum, quia non dantur ut fructus, sed ut stipendium pro labore vel ministerio ecclesiastico, adeoque mercede Operarij debitæ comparantur.

Nota. Quamvis Distributiones propriè debeantur iis, qui corporaliter in ecclesiâ præsentibus sunt dantur nihilominus aliis quibusdam, quos excusat vel infirmitas etiam per propriam culpam contracta, vel absentia propter evidentem ecclesiæ utilitatem. *Piasac. Par. 2. cap. 3. pag. 135. Navar. Consil. 10. de Resid. Barb. in c. Ex parte. de cler. non resid.*

XV. De pensionibus, quæ ex alterius beneficio quotannis proveniunt, *Navar. de redd. eccl. Monito 32.* existimat iudicandum, ut de fructibus beneficiorum, quia loco beneficii tribuuntur. Alii melius censent, eiusdem generis esse cum Distributionibus, ac proinde in arbitrio positorum, quomodo eas impendere velit Pensionarius, modo in usus licitos, ita ut non teneatur restituere, si malè impèderit, nec inter spolia computentur, quando superfuerint. *Covarr. de testam. c. cum in officiis.*

Quæ opinio huius ævi moribus, si non legibus, magis accommodata videtur, cum aliter neminem sentire, aut loqui videamus.

XVI. Si Regularium quisquam sæculare beneficium habeat, puta Parochi, vel Episcopi, non fiet quidem dominus reddituum, ut nec alij regulares, sed eorum plenam administrationem sibi vindicat, adeoque ad libitum in usus permittos disponere potest. Quod si parcius vivendo seposuerit aliquid, in quascunque causas donare & absumere licebit: *testari* autem non poterit, nisi Pontifex indulerit. *Barb. in c. Quorundam. de testam. nu. 7.* Addit *Navar. Tract. de rebus. eccles. Monito 8. & 33.* Regularem beneficiatum omnium quoque aliorum ex quibuscunque causis acquiritorum liberam, quamdiu vivit, administrationem habere & absque licentiâ Prælati de illis liberè disponere posse. Verùm hinc attendenda consuetudo est, & pacta specialia inter Prælatos, & subditos inita de modo vivendi & fruendi redditibus beneficiorum alii enim, ut animadverti, nullam fructuum administrationem & usum permittunt, sed ex aratio monasterij victum, & amictum præbent, alij eam partem relinquunt, quæ necessaria videtur: alii denique contenti sunt, si quotannis Ecclesiæ, vel monasterio alicuius momenti ac pretii monumentum attribuant, puta vestitum sacerdotalem, imaginem, vel statuam. *V. Less.*

c. 41. dub. XI. Suar. IV. de Re- lig. l. 3. c. 19. n. 12. & ult.